

αλλά δεν το τόλμησε. Και τί να μου έλεγε ο άνθρωπος, ότι λυπόταν για την αγραμματοσύνη μου; Αυτά σκεπτόμουν, σκέπαζα το πρόσωπό μου στις ανοικτές μου παλάμες και μούρχοταν τρέλα.

Φίλοι μου, εσείς που με διαβάζετε, πριν κουνήσετε αρνητικά το κεφάλι σας για εκείνον τον αγράμματο τροχονόμο που ξαφνικά ανακάλυψε το λάθος του την ώρα που έκανε τρόπον τινά έλεγχο της όποιας προηγούμενης επαγγελματικής του δραστηριότητας, ενώ θα έπρεπε κατά την ώρα της εκτέλεσης των καθηκόντων του να είναι στους πολίτες περισσότερο προσεκτικός για να μη εκθέτει όχι μόνο τον εαυτό του, αλλά και το Αστυνομικό Σώμα της Χωροφυλακής, επιτρέψτε μου σας παρακαλώ εδώ μία μικρή παρένθεση για το ενδιαμέσο εκείνο διετές χρονικό διάστημα. Δηλαδή από τη βεβαίωση της παράβασης -τον Ιούνιο περίπου του 1947- μέχρι το καλοκαίρι επίσης του έτους 1949, που είδα ξανά στο μπλοκ, το ίδιο όνομα, που με έκανε να λυπηθώ αφάνταστα.

Την 31 Μαρτίου του 1947 απελευθερώθηκε η Δωδεκάνησος και ευθύς αμέσως η Χωροφυλακή ανέλαβε την Αστυνόμευση των νήσων. Μεταξύ των ανδρών ήμουνα κι εγώ που είχα τοποθετηθεί στην πόλη της Ρόδου και στην Υπηρεσία Τροχαίας.

Τον ίδιο χρόνο και στην αρχή της σχολικής χρονιάς- κάτοχος απολυτηρίου δημοτικού σχολείου, κατ' επιθυμία μου και σύμφωνη υπηρεσιακή γνώμη, γράφτηκα στην Α' τάξη του εξαταξίου (Νυκτερινού) Βενετοκλείου Γυμνασίου, από το οποίο κάποτε -ευτυχώς- αποφοίτησα.

Οι ανά την Ελλάδα μαθητές Γυμνασίων -και όχι μόνο στα Δωδεκάνησα- με απόφαση του Υπουργείου Παιδείας, το Φεβρουάριο του 1948 αντί για γραπτά συγκριτικών βαθμών Α' δμήνιου, έδωσαν προαγωγικές εξετάσεις για άλλη τάξη. Ήμουνα και εγώ μέσα στους τυχερούς, όχι μόνο εκείνο το Φεβρουάριο, αλλά και τον επόμενο.

Το 1949 βρέθηκα να παρακολουθώ μαθήματα στην Τετάρτη ή Πέμπτη τάξη. Σε αυτό το μεσοδιάστημα, πιστεύω πως είχα αποκτήσει μία καλύτερη σχολική παιδεία, τουλάχιστον για την ορθή γραφή κειμένων αλλά και μεμονωμένων ονομάτων.

Οπότε, όταν εκείνη τη μέρα ξεφυλλίζοντας το τροχονομικό μου μπλοκ διαπίστωσα το ανορθόγραφο όνομα, ειλικρινά και πάλι τονίζω πως αισθάνθηκα άσχημα και μεγάλη ντροπή για τα πολλαπλά μου κενά ως ανθρώπου και ως οργάνου τάξεως.

Δείτε όμως και τις δικαιολογίες μου:

Στη Χωροφυλακή κατά χιλιάδες -τότε- οι νέοι είχαμε καταταγεί με απολυτήρια Δημοτικού Σχολείου. Δε φταίγαμε όμως εμείς για την αγραμματοσύνη μας.

Έφταιγε η φτώχεια, ο πόλεμος, η κατοχή, η πείνα, τα ανύπαρκτα -ιδιαίτερα σε μικρή απόσταση από τα σπίτια μας- σχολεία και, ο εμφύλιος, μετά την απελευθέρωση, πολύνεκρος σπαραγμός.

Θα μου πείτε, λυπηρά όλα αυτά, αλλά γιατί πήρανε τόσους αγράμματος στη Χωροφυλακή; Αυθόρμητη και απλή η απάντηση. Και ποιούς θα έπαιρναν; Πού θα εβρισκαν τόσες χιλιάδες μορφωμένα παιδιά για επάνδρωση των αστυνομικών Υπηρεσιών στην αιματοβαμμένη και εξουθενωμένη τότε πατρίδα μας;

Έπειτα ας πούμε και του στραβού το δίκιο. Τα παιδιά εκείνα, που δεν γνώριζαν πολλά γράμματα, δεν υστερούσαν ηθικών αξιών ούτε οξυδέρκειας πνεύματος ή ικανότητας προσφοράς αστυνομικού έργου! Γι' αυτό και οι προϊστάμενοί μας επειδή γνώριζαν το σοβαρό αυτό πρόβλημα των περισσότερων ανδρών, ουδέποτε μας έκαναν παρατηρήσεις για τα ανορθόγραφα μας δελτία αστυνομικών παραβάσεων πολιτών που συντάσσαμε. Ήταν πολύ προσεκτικοί!

Θυμάμαι όμως μια γενική διαταγή του Αρχηγείου -τη σοφότερη ίσως- που πρόσταζε τούτα τα απλά!

Έλεγε: «Όλοι οι μάχιμοι χωροφύλακες κάθε μέρα θα αντιγράφουν από οποιονδήποτε κανονισμό του Σώματος είκοσι με είκοσι πέντε σειρές εκάστου κεφαλαίου σε ατομικό τετράδιο γραφής, το οποίο θα προσκομίζουν στην εβδομαδιαία επιθεώρηση».

Στην αρχή οι σιωπηλές διαμαρτυρίες από συναδέλφους πήγαιναν «γόνα». Στη συνέχεια όμως, επειδή βελτιώσαμε το γραφικό μας χαρακτήρα και τα πολλά μας λάθη, ευγνωμονούσαμε τον σοφό Αρχηγό μας, που πρέπει να ήταν ο Σαμουήλ. Αυτή η καθημερινή αντιγραφή κειμένων ήταν σωτήρια για μας, για χιλιάδες μπορώ να πω συναδέλφους μου που είχαμε μόνο ενδεικτικά Πέμπτης ή Έκτης Δημοτικού!

Βέβαια, ο προοδευτικός άνθρωπος, πρέπει να γνωρίζει πολλά και ιδιαίτερα να κατέχει αρκετές γραμματικές ή τεχνικές γνώσεις! Όλα δε τούτα, έχουν και μεγαλύτερη αξία όταν συνοδεύονται από καλό χαρακτήρα και σωφροσύνη!

Στα χωριά μας και σήμερα ακόμη, πάνσοφοι και σώφρονες γέροντες που το μυαλό τους θα το ζήλευσαν πολλοί σοφοί «γραμματιζούμενοι πρματευτάδες», στερούνται ανάγνωσης και γραφής! Η αξία όμως αυτών των αγραμμάτων «Δημογερόνων» δεν εξαγοράζεται με τίποτα!

Τα λέγω αυτά για να δικαιολογήσω όχι τα αδικαιολόγητα, αλλά και τους δικούς μας γονείς, της τότε ιδιαίτερα εποχής οι οποίοι δε γνώριζαν ούτε ανάγνωση, ούτε και γραφή!

Είχαν όμως τη σοφία του ΝΟΥ! Να δικαιολογήσω και τη δική μου μάνα και το δικό μου πατέρα που δεν γνώριζαν από «ωμέγα και όμικρον» γιατί δεν ήξεραν ούτε καν να διαβάζουν -ιδιαίτερα η μάνα μου - ήξεραν όμως να ανατρέφουν παιδιά